

ji je pomignila. Dekle je zardelo. Stopala je po lesenih stopnicah, zribanih in škripajočih. Boječe je potrkala na njegova vrata. Nič se ni premaknilo. Ponovno je potrkala. Nič. Sklonila se je in pogledala skozi luknjico ključavnice. »Dragi,« je vzdihnila. Nenadoma pa je iz sobe zaslišala surov in hudoben glas: »Kaj tiščiš za mano? Domov pojdi, ti pravim.«

»Kaj se je zgodilo?« je vprašalo dekle brez diha.

»Da nisi potem prišla . . . končano je.« Dekle je zajel plamen. Topotalo je, roke so krčevito butale na vrata. »Ne, tega ne storiš . . .«, je vpila. Slišala je, kako se približujejo vratom njegovi koraki, odsekan glas ji je ukazal: »Tako, nehaj, slišiš, takoj. Ničesar več ti ne pomaga.« Dekle se je obrnilo, šlo po stopnicah navzdol, slišalo ropot iz njegove sobe. »Zdajle je prevrnil pručico,« je pomislila, »na kateri sem vedno sedela, čisto blizu njega.« Šla je mimo mlade žene, ni se ozrla vanjo, šla po tihem nedeljskem dvorišču in vedela, da on gleda za njo. Na poti domov je izbruhnil iz nje smeh, histeričen smeh, toda slana kepa v grlu jo je pritiskala dalje, nobene olajšanja ni bilo. »In niti v sobo me ni pustil,« je premišljevala.

NOVOLETNO ZBUJANJE³³

Madlena Nowakojc

Sredi noči se zbudim. To se sicer zgodi redko, ker trdno spim, saj sem še mlada. Nato odprtih oči premišlujem, kaj me je pravzaprav prebudilo. V sobi in zunaj je vse pri miru. Tedaj zaslišim nedaleč bobnanje. Ne, to nikakor ni daleč, prav blizu. Nekdo potihobobna.

Obrnem svoje še napol zaspane oči na nočno omarico, od koder prihaja ta zvok.

Kaj pa je to? Pomanem si oči — ne motim se: na moji nočni omarici stoji vojak in bobna. Sedaj stopi nekaj korakov naprej. Tak, tak . . .

Sinoči, na starega leta večer, sem s svojimi sestrami in brati po stari navadi stopila svinec in ga polno žlico vlila v mrzlo vodo. Vsi smo bili zelo zaskrbljeni nad tem, kar je nastalo iz olja in vode.

Naš oče je dejal, da to ne napoveduje vojne, pač pa bomo še letos dobili nov »Trabant«, saj je figura podobna znakaženemu avtomobilu!

Mladi smo potem še dalje talili svinec in ulivali figurice, da smo nazadnje imeli polno posodo vsakovrstnih vojakov. In Mato je posodo z njimi odnesel v sobo k našim drugim igračam.

Toda od kod se je vzel ta vojak z bobnom v moji sobi? Kot da bi uganil moje misli, je moj nočni gost povetil svoj bobenček na stran in začel pripovedovati:

»Temu se čudiš, Madlena, da me nepričakovano vidiš pri svoji postelji! Stvar je taka: Ko sem bil sinoči ulit, me je nekdo od vas pljusnil, da sem padel pod mizo. Tako sedaj stojim pred tabo.«

³³ Nowolětne cowanje, prim. op. 26, str. 77—79.

»Zakaj si me zbudil? Umakni se in pusti me spati. Tako sem trudna...«

Za trenutek zatisnem oči — ne vem natančno, kako dolgo — in že jih spet odprem, glej ga — kakšen je — na prav istem mestu drug vojak z dolgim kopjem in debelim kijem. Ojoj, da ne navali name!

Ta mora biti iz tistih časov, ko še niso streljali s smodnikom.

In dolgo brado ima... Ali se to spodobi: vojak z brado!

Na smeh mi gre, toda ta junak iz starodavnih časov strogo gleda vame. Nazadnje zatrobi z velikim rogom, ki ga je imel povešenega, in začne pripovedovati z oglušujočim glasom:

»Deklica draga, ti bi danes ne bila lužiskosrbska, ko bi se mi tisti čas ne upirali strašnemu Geronu. On je hotel uničiti lužiskosrbski narod. Takrat je ta največji krivec lužiskosrbskega ljudstva trideset naših knezov — jaz sem bil med njimi — povabil k sebi na grad kot goste, da bi tam podpisali premirje med Lužiskimi Srbi in Nemci. Toda kako nas je on nalagal in prevaril!

Neusmiljeno je dal ta izdajalec napasti in umoriti naše najboljše, ko so bili brez obrambe.* Samo jaz sem pobegnil...

Kaj je treba tebi to pripovedovati dalje, kar se je takrat strašnega zgodilo: Vi se učite to danes na SRWŠ...« (= v šoli — op. prev.)

In jaz bi seveda zasnula in trdno zaspala, ko bi ta bradati lužiskosrbski junak še enkrat močno ne zatrobil.

In tretjič vzdihnem: naenkrat stoji na nočni omarici mlad vojak z znanim obrazom v uniformi naše ljudske armade. Ni on takrat, ko sem jaz stopila v devetega, hodil v dvanajstega? (mišljen je razred — op. prev.).

»Kaj pa ti tu počneš?« ga začudeno vprašam.

On se mi zasmeeji, mi prijateljsko pokima in v materinem jeziku pravi:

»Ne veš, kaj to pomeni, če se mlademu dekletu v novoletni noči prikaže mladenič!«

»Ne, prav nič ne vem,« mu odgovorim.

»No tako, ljuba Madlena, počakaj še eno leto. Morda se v prihodnji novoletni noči vidiva spet. Tako dolgo pa v miru spi — zate ga varujem.«

Prev. M. Stanonik

* To dejanje omenjenega frankovskega kneza Gerona je eden od motivov tudi v Jurčič-Levstikovem Tugomerju (1876). (op. prev.)